

upphämta något af en vätska och åter uthålla det. *Ö. med slef, skopa.* *Ö. ur ån, ur källan.* *Ö. ur ett kärl i ett annat.* *Ö. vatten ur en båt.* *Ö. vatten på händerna.* *Ö. smält smör på steken, medan den vändes.* *Ö. soppa i en tallrik.* (Fig.) *Ö. penningar, välgerningar på någon,* öfverhoppa honom med p., v. *Ö. af, ösa bort en del af innehållet i ett kärl.* *Ö. bortaga genom ösning.* *Ösa före,* ösa af supamat i tallriken åt spisande. *Det öser ned,* det hållregnar. *Ö. upp,* ur gryta, panna med slef upphämta deri befintlig supamat och hålla den i soppskål, spilkum, o. s. v. *Ö. út,* se *Utösa.* — *Ö-nde,* part. akt. o. adj. *Ö. regn,* se *Hällregn.* — *Ösande,* n. 4.

ÖSJA, se *Hyska.*

ÖSKAR, ö'skär, n. 5. 1) Se *Öskärl.* — 2) Ett urhålkadt trästycke med handtag, som begagnas att ösa vatten ur smärre farkoster.

ÖSKÄRL, n. 5. Kärl, gjordt att ösa med.

ÖSNING, f. 2. Handlingen att ösa.

ÖSRUM, n. 5. Rummet under aktersta bottenbrädet i en båt.

ÖSSLEF, f. 2. pl. — *slefvar.* Slef att ösa med. — I enahanda mening brukas äfven: *Öskopp, Össkopa, Ösämbär.*

ÖST, se *Öster.*

ÖSTAN, m. sing. indef. 1) Se *Öster.* *Vinden blåser från ö.* — 2) Se *Östänvind.* *Det blåser en hvass ö.*

ÖSTANEFTER, ö'stännåff'r, adv. eller.

ÖSTANIFRÅN, ö'stännifrån, adv. Från öster.

ÖSTANOM, ö'stännåmm, adv. Öster om ett ställe, på östra sidan. *Ö. ligger en by.*

ÖSTANVIND, m. 2. Vind, som blåser ifrån öster.

ÖSTANVÄDER, n. 5. Se *Östänvind.*

ÖSTAT, ö'ståt, m. 3. Stat, bestående af öar.

ÖSTER, ö'st'r, m. oböjl. 1) Det himmelsstreck eller den världstrakt, der solen uppgår vid vår- och höstdagjemningarna kl. 6 om morgonen. *Komma från ö. ell. ö. ifrån.* *Segla åt ö. I ö. belägen. I ö. om Sverige.* *Vägen går i ö. och*

vester, i riktning från öster åt vester. — 2) *Ö-n,* den världstrakt eller den trakt af jorden, som ligger åt öster; de östra orterna, länderna. (Poet.) *Ö-ns portar,* östern, der solen går upp. — *Adv.* I norra delen, trakten. *Ö. i Europa.* *Ö. om,* i öster från, t. ex.: *Ö. om Upsala.* *Ö. ut,* åt, mot öster.

ÖSTERLANDET, n. sing. def. eller

ÖSTERLÄNDEN, pl. def. eller

ÖSTERLÄNDERNA, pl. def. De östra länderna. — *Syn.* Orienten.

ÖSTERLÄNDNING, m. 2. En som bor i österlandet. — Skrifves äfv. och bättre *Österlänning.*

ÖSTERLÄNSDK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på österländerna.

ÖSTERLÄNSKA, f. 1. Kvinna, född eller boende i österlandet.

ÖSTEROM, prep. Se *Öster om* (under *Öster,* adv.).

ÖSTERSJÖFARARE, m. 5. 1) Skeppare, som idkar sjöfart i Östersjön. — 2) Fartyg, som der till användes.

ÖSTERSJÖHAMN, m. 2. Hamn, belägen vid Östersjön.

ÖSTERSJÖHANDEL, m. sing. Handel, som drifves af och med länderna vid Östersjön.

ÖSTERSJÖPROVINS, ö'st'rsjöprovi'ns, m. 3. Rysk provins, belägen vid Östersjön.

ÖSTERSJÖSTÖR, m. 2. Fisk af Störslägtet, 4 alnar lång, i Östersjön, Nordsjön, Svarta och Kaspiska haven. Acipenser Sturio. Kallas i allmänhet blott Stör.

ÖSTERUT, ö'st'r-üt, adv. eller

ÖSTERÅT, ö'st'r-åt, adv. Åt öster.

ÖSTLIG, a. 2. 1) Som kommer ifrån öster.

Ö. vind, blåst. — 2) Som har riktning åt öster, österut belägen. *Ö. riktning, kurs.*

ÖSTLIGT, adv. 1) I öster. *Ö. belägen.* —

2) Åt öster. *Segla ö.* — 3) Från öster. *Det blåser ö.*

ÖSTRA, adj. def. Se *Östlig,* bem. 2. *Ö. vägen, kusten.* *Ö. sidan, kanten.*